

Горко искуство са масовним протестима и диригована грађанска апатија

У постпетооктобарској Србији, а добрим делом и у Србији под Слободаном Милошевићем, важило је правило да власт у земљи доводе и свргавају грађани, али је на власти одржавају странци. Што је Србија водила суверенију политику (на том плану за последњих двадесетак година постоје крупне осцилације, иако је општи тренд, нажалост, усмерен ка сталном умањењу суверености), то је ова страна подршка више попримала облик дипломатских веза између српских власти и званичника страних земаља, што је суверености било мање, то су се више стране дипломате и невладини активисти директно мешали у политички живот земље. Како то мешање изгледа имали смо прилике да видимо небројено пута – од тапшања по рамену и сликања у предизборној кампањи, преко топлих честитки већ након прелиминарних резултата, до отворене агитације и чак претњи грађанима „последницама“ које би изазвао погрешан избор. При томе ко год да је био на власти, оно што су ови страни покровитељи делили са својим субашама у српским државним и политичким институцијама био је дубински презир према демократији, народној вољи и народној суверености, који се једва приметно суспендовао и гурао под тепих у време предизборне кампање, да би се поново размахвао чим се гласови преброје, и приступи првим политичким одлукама.

Протести „против диктатуре“ или какав нам је грађански активизам потребан?

Пише: Никола Танасић
среда, 12 април 2017 23:49

Протести „против диктатуре“ или какав нам је грађански активизам потребан?

Пише: Никола Танасић
среда, 12 април 2017 23:49

